

каль да ги истреби, или да ги ослаби; той заповѣдалъ колкото е възможно повече да ги притѣснявать. Тѣхъ употреблявали на всякакви тежки работы, хранили ги лошо, обхождали ся съ нихъ безчеловѣчно; нѣ, при всичко това, народа—тѣ Израилскый отъ день на день ся повече размножавалъ. Найпослѣ фараонъ далъ безчеловѣчнѣ заповѣдъ: да убивать и да хвърлятъ въ рѣкѣ—тѣ всички—тѣ мѣжскы новорожденны Еврейскы дѣца.

Въ това время живѣяла една добродѣтелна и богобоязлива Израилтянка, супруга на благочестивъ мѣжъ отъ Левинно—то колѣно; тя добыла дѣте мѣжко твърдѣ хубаво. Като нѣжна майка, тя имала твърдѣ горещъ любовь къмъ сына си и държала го скрито у дома цѣлы три мѣсяцы. Нѣ кога не было възможно повече да го скрива, тя уплепа отъ трѣстъ кошницѣ, обмазала ѣ со смола, какво—то да не може да пробива водѣ въ ней, положила вътрѣ мѣничкыя си сынъ, и пустиѣла кошницѣ—тѣ въ рѣкѣ—тѣ, недалече отъ брѣга. Може да ся случи, мыслила си тя, да испрати Богъ нѣкого, комуто да дожалѣе за нейно—то прѣкрасно дѣтенце. А сестра му на дѣте—то стояла малко отдалечко и гледала, да види, какво ще ся случи съ мѣничкыя ѣ братъ.

Царска—та дѣщеря наедно со слугыни—тѣ си излѣзла на брѣга да ся мое. Тя видѣла между трѣстикѣ—тѣ осмоленѣ—тѣ кошницѣ и заповѣдала на слугыни—тѣ да ѣ изнесѣтъ на сухо. Кога отворила кошницѣ—тѣ, видѣла младенца плачѣща. Ней домилѣло за него. „Вѣрно,“ рекла тя. „това е отъ Еврейскы—тѣ дѣца.“

На дѣте—то сестра му, като видѣла, че царска—та дѣщеря ся смилила надъ него, осмѣлила ся да пристѣпн до неѣ и да ѣ рече: „Царкыньо! ако заповѣдашь, азъ можъ да ти доведѣ единъ Израилтянкѣ да ти кѣрми дѣте—то.“ — „Добрѣ!“ казала царкыня—та, „азъ щѣ ти заплатѣ за това.“

Съ какъвъ востѣргъ, съ какъвъ сѣрдечнѣ благодарность бѣдна—та майка обърнѣла погледа си къмъ небо—то, кога